

Έλληνες μετανάστες μιλούν για τη δεύτερη πατρίδα τους

«Γίναμε Ζάμπια», ήταν μία φράση που ακούστηκε πολλές φορές τις τελευταίες μέρες, μετά την απόφαση της κυβέρνησης να ομαδοποιήσει τις οφειλές της προς το ΔΝΤ για τον Ιούνιο σε μία δόση, στο τέλος του μήνα, μία δυνατότητα που είχε αξιοποιήσει και η Ζάμπια κατά τη δεκαετία του '80'.

Μήπως όμως η φράση αυτή είναι... υποτιμητική για τη Ζάμπια; Έλληνες ομογενείς που ζουν στην αφρικανική χώρα, μιλώντας στο Έθνος της Κυριακής, δίνουν μία διαφορετική εικόνα από αυτήν που οι περισσότεροι έχουμε στο μυαλό μας.

«Για να γίνουμε... Ζάμπια θέλουμε πολλή δουλειά, οργάνωση και πολλά άλλα, από πού να αρχίσω και πού να τελειώσω! Είμαστε πολύ, μα πάρα πολύ πίσω για να ονειρευόμαστε ότι μπορούμε να φτάσουμε μια μέρα αυτήν τη χώρα. Κι αν, αν λέω, τα καταφέρουμε να πλησιάσουμε τον δρόμο που βρίσκεται η Ζάμπια, εγώ θα γυρίσω πίσω στην Ελλάδα τρέχοντας», ήταν η πρώτη, αυθόρμητη απάντηση του Νίκου Ζάρρα, που τα τελευταία έξι χρόνια ζει στην πρωτεύουσα της χώρας, Λουσάκα.

Ο Νίκος Ζάρρας μαζί με τη γυναίκα του αποφάσισαν πριν από έξι χρόνια να πάρουν το δρόμο της ξενιτιάς, αφού οι συνθήκες στη Θεσσαλονίκη, όπου διέμεναν, είχαν γίνει ασφυκτικές. «Για 50 χρόνια δούλεψα σκληρά και το μόνο που έκανα ήταν να δημιουργώ χρέη», διηγείται ο ίδιος, που στην Ελλάδα ασχολείτο, όπως και η σύζυγός του, με ζωγραφική και βιτρό. Στη Ζάμπια γνώριζε έναν ομογενή που ήθελε να χτίσει νοσοκομείο, έγινε εργοδηγός, δούλεψε σκληρά και κατάφερε να ξεχρεώσει. Τώρα η σύζυγός του έχει το καφέ του νοσοκομείου, ενώ από τον Οκτώβριο θα ανοίξουν ένα δικό τους εστιατόριο στη

Λουσάκα.

Όμως δεν είναι οι μόνοι Έλληνες που βρήκαν την... υγεία τους στη Ζάμπια. Ο μηχανικός Ανδρέας Βλάχος και η συζυγός του Σάσα Καλλιμάνη ζουν και εργάζονται στην αφρικανική χώρα εδώ και λίγα χρόνια.

«Για μια νοικοκυρά η Ζάμπια είναι παράδεισος. Γιατί όταν ο σύζυγος εργάζεται και υπάρχει ικανό εισόδημα στο σπίτι, είναι σύνηθες να έχεις μεγάλο σπίτι, οικιακή βοηθό και πολύ προσωπικό χρόνο. Εγώ επέλεξα να δουλεύω στην εταιρεία με τον σύζυγό μου. Και πάλι βρίσκω χρόνο να συνδυάσω δουλειά και ξεκούραση», δηλώνει η κ. Καλλιμάνη.

Όσο για το αν θα ήταν καλό η Ελλάδα να γίνει Ζάμπια; «Θα ήταν πολύ καλό για τη γραφειοκρατία – είναι κληρονομιά των Βρετανών και είναι πολύ οργανωμένοι στο Δημόσιο. Επίσης, οι νόμοι είναι πιο απλοί. Οι επενδύσεις πιο εύκολες, ενθαρρύνονται. Όσο για τους πολιτικούς, αυτοί δεν νομίζω να είναι καλύτεροι από τους δικούς μας», λένε.

«Μακάρι να ήμασταν Ζάμπια στον τομέα των θεσμών και των δομών», λέει από την πλευρά του ο Δημήτρης Λουκάς, επιχειρηματίας με δραστηριότητα στη χώρα. Όπως σημειώνει ο ίδιος, η Ζάμπια έχει σταθερό φορολογικό σύστημα, με φόρο 35% στις επιχειρήσεις χωρίς προκαταβολή ή άλλους άμεσους και έμμεσους φόρους, η φορολογική πολιτική είναι απλή, χωρίς συνεχείς τροποποιήσεις και εγκυκλίους, ενώ δίνονται και κίνητρα στις επιχειρήσεις να επενδύσουν, όπως απαλλαγή από τους φόρους για την πρώτη πενταετία, ενώ είναι αδασμολόγητα τα υλικά που εισάγονται για την επένδυση. Επιπλέον, συνεχίζει, υπάρχει έλεγχος και δεν μπαίνει κανείς εύκολα στη χώρα, ενώ η άδεια παραμονής δεν είναι απλή υπόθεση, ακόμα και για επιχειρηματίες.

Ο ειδικευόμενος γενικός γιατρός από τη Θεσσαλονίκη Χρήστος Γκολομπίας είναι μία διαφορετική περίπτωση, καθώς έζησε στη Ζάμπια για δύο χρόνια και επέστρεψε στην Ελλάδα. «Η ψαλίδα μεταξύ πλουσίων και φτωχών είναι πολύ μεγάλη. Υπάρχει διαφθορά. Ο μέσος μισθός του ντόπιου είναι περίπου 80 δολάρια. Όμως οι φτωχοί δε ζουν άσχημα γιατί έτσι έχουν συνηθίσει», περιγράφει. «Η κατάσταση είναι πολύ άσχημη. Τα φάρμακα τα πληρώνει ο ασθενής, πληρώνουν για τα πάντα. Μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού έχει AIDS. Είναι μια χώρα όπου οι ηλικιωμένοι είναι ελάχιστοι...», προσθέτει.